

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **E.**, so sídlom G., B., IČO: X., proti žalovanému: **Ing. J.**, nar. X., bytom J., Z., zastúpený advokátskou kanceláriou N. s. r. o., so sídlom P., B., IČO: X., **o zaplatenie 2 513 817,37 eur a 385 055,50 USD s príslušenstvom zo zmeniek**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. lCbZm/59/2011, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. lCbZm/59/2011-41 zo dňa 6. februára 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. lCoZm/14/2012-172 zo dňa 21. februára 2013, takto

r o z h o d o l :

- I.** Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **o d m i e t a .**

- II.** Žalobca **je p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 6 256,62 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. lCbZm/59/2011-141 zo dňa 6. februára 2012 zrušil zmenkový platobný rozkaz č. k. 3Zm/265/2010-70 vydaný dňa 6. júna 2011 a návrh v časti úrokov od dátumu vystavenia zmeniek až po deň ich splatnosti v celkovej výške 49 642,66 eur a 7 801,25 USD zamietol. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet advokátskej kancelárie náhradu trov konania 31 277,74 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že podaným návrhom sa žalobca domáhal vydania zmenkového platobného rozkazu na základe 12 zmeniek vystaviteľa spoločnosti W., a. s., K., u ktorého bol žalovaný Ing. J. predsedom predstavenstva a avaloval všetkých 12 predložených zmeniek. Súd prvého stupňa vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 3Zm/265/2010-70 zo dňa 6. júna 2011, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie zmenkovej sumy 2 513 817,37 eur a 385 055,50 USD so 6 % ročným úrokom zo sumy 1 200 000 eur od 29. mája 2009 do zaplatenia, zo sumy 1 374 097 USD od 29. mája 2009 do zaplatenia a náhrady trov konania 33 193,50 eur ako náhradu za súdny poplatok za návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu.

Súd prvého stupňa po podaní námietok žalovaným zrušil zmenkový platobný rozkaz, pričom uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že vystaviteľ zmeniek za zmenky nezaplatil. Ako dôvod neplatnosti zmeniek prvostupňový súd uviedol, že ani v jednej zo zmeniek nebola suma uvedená určito, čo je súčasťou bezpodmienečného prísľubu podľa § 75 bod 2 zákona č. 191/1950 Sb. zmenkového a šekového. S poukazom na § 6 ods. 2 zákona č. 191/1950 Sb. prvostupňový súd uviedol, že zmenka má zniet' len na jednu sumu, ktorá musí byť konečná a definitívna. Formulácia na zmenkách, podľa ktorej je zmenková suma „zvýšená o prislúchajúce úroky...“ spôsobila, že číselný údaj zmenkovej sumy nie je možné považovať za konečný, definitívny. Skonštatoval, že ak je zmenková suma uvedená tak neurčito ako v tomto prípade, je takýto úkon podľa § 37 Občianskeho zákonníka neplatný. Prvostupňový súd nepochyboval o úmysle žalobcu a zrejme aj vystaviteľa zmeniek ustanoviť úročenie zmeniek, avšak bez ohľadu na ich úmysel konštatoval, že je potrebné vychádzať len z toho, čo je na listine uvedené. Listina buď spĺňa náležitosti zmenky alebo nie a tento záver musí platiť všeobecne a objektívne. Nepostačuje preto, že medzi účastníkmi právneho vzťahu nie je sporné, čo mienili vystavením a prevzatím listiny vyjadriť.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. ICoZm/14/2012-72 zo dňa 21. februára 2013 odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bol zrušený zmenkový platobný rozkaz a v súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 6 255,71 eur na účet právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení konštatoval, že konečná zmenková suma nebola na zmenke vyjadrená dostatočne určito a predmetná slovná formulácia pri zmenkovej sume nepredstavovala úrokovú doložku, ale spôsob určenia výšky zmenkovej sumy, pričom úroková sadzba musí zo zmenky vyplývať od počiatku. Bezpodmienečný príkaz zaplatiť určitú peňažnú sumu je podstatnou náležitosťou vlastnej zmenky (čl. I § 75 zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový). Táto náležitosť tvorí jadro zmenky. Zmenková suma, ku ktorej zaplaceniu smeruje sľub zaplatiť, musí byť vyjadrená určite. Za neurčitosť o zmenkovej sume je možné považovať aj jej odkaz na iný vzťah, ktorý v tomto prípade predstavuje vzťah žalobcu k jeho nákladom financovania, od ktorých mala v konečnom dôsledku závisieť konečná výška zmenkovej sumy. Podľa čl. I § 76 ods. 1 tohto zákona listina, v ktorej chýba niektorá náležitosť uvedená v čl. I § 75 cit. zákona, nie je platná ako vlastná zmenka, keďže chýba bezpodmienečný prísľub zaplatiť určitú peňažnú sumu.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10. apríla 2013.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“ alebo „dovolateľ“) podal proti rozsudku odvolacieho súdu na základe podnetu žalobcu mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.. Navrhol napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Uviedol, že predložené zmenky obsahujú vždy konkrétnu zmenkovú sumu, vyjadrenú totožné slovom aj číslom, pričom je nepochybné, že text na zmenke ohľadom prislúchajúcich úrokov predstavuje úrokovú doložku. Dodal, že úroková doložka môže znieť nielen ako prísľub zaplatiť sumu X s úrokom Y, ale je možné zvoliť flexibilnejšie vyjadrenie úrokovej doložky, tak ako sa stalo na predložených zmenkách. Úrokové sadzby uvedené v úrokových doložkách žalovaných zmeniek spĺňajú tieto kritéria. Výška sadzby „náklady E.E. na získané zdroje“ je uvedená v položke 1.2. Sadzobníka poplatkov pre bankové produkty a tento je zverejňovaný na internetovej stránke E.E. a vyvesený v jej sídle. Porovnaním zmlúv o zmenkovom obchode, ktoré sú založené v súdnom spise a zmeniek je zrejmé, že ide o úrokovú doložku, ktorú je možné odlišiť od v zmenke určenej peňažnej sumy, ktorej výška, a teda určitosť je vyjadrená aj slovne. Dovolateľ argumentoval tým, že aj za predpokladu, že by predmetná úroková doložka bola považovaná za nedostatočné uvedenie úrokovej miery, platí táto doložka za nenapísanú, avšak zmenka zostáva platnou. Dodal, že predmetom

mimoriadneho dovolania je posúdenie otázky úrokovej doložky v súvislosti s platnosťou alebo neplatnosťou predložených zmienek. Mal za to, že aj keby si sudy osvojili názor, že úroková doložka a zmenková suma sú vzájomne prepojené, a teda neurčitosť úrokovej doložky môže mať vplyv na výšku zmenkovej sumy, mali by žalobcoví priznať najnižšiu možnú určitú sumu, t. j. zmenkovú sumu bez úrokov (§ 6 ods. 2 zákona č. 191/1950 Sb.). Bol toho názoru, že akýkoľvek exces v úrokovej doložke nemôže spôsobiť neplatnosť zmenky, pretože úroková doložka je iba fakultatívnym zmenkovým prejavom.

Žalovaný vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu zotrval na stanovisku, že na všetkých žalovaných zmenkách je zmenková suma uvedená neurčito, pričom sa stotožnil s odôvodneniami napadnutých rozsudkov. Uviedol, že pri zmenke je rozhodný skutočný obsah listiny, nie úmysel účastníkov právneho úkonu. Z formulácie uvedenej na zmenke je zrejmé, že sa zmenková suma „zvyšuje“, a nie že sa táto „úročí“. Nemôže preto v žiadnom prípade ísť o úrokovú doložku, ktorá by pre prípad jej neurčitosti platila za nepísanú. V prípade predmetných zmienek ide o neurčité vyjadrenie zmenkovej sumy, ktoré spôsobuje následok v podobe neplatnosti právneho úkonu z dôvodu jeho neurčitosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 6 256,62 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 4 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je potrebné odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O. s. p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O. s. p.) a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s konaním o súlade Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa mimoriadneho dovolania s ústavou v uznesení sp. zn.: PL ÚS 57/99 z 19. júla 2000 vyslovil svoj názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie môžeme považovať za mimoriadny opravný prostriedok. Je to však napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesné legitimovaný iba generálny prokurátor a je obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania.

Podľa § 243f ods. 1 O. s. p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O. s. p.).

Mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritéria akceptovateľnosti jeho právnej úpravy, jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní.

Podľa ústavného súdu rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (zhodne aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. ÚS II. 19/ 2008 zo 16. januára 2008, uznesenie ÚS IV. 200/2009 zo 4. júna 2009, sp. zn. ÚS II. 185 / 2009 z 12. novembra 2009).

Podľa článku 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v článku 35, 36, 37 ods. 4, článku 38 až 42 a článku 44 až 46 Ústavy Slovenskej republiky možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade

je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“).

Z hľadiska dodržania uvedených zásad týkajúcich sa ochrany ústavnosti je potrebné posúdiť aj predmetné mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora a napádané rozsudky okresného a krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, v posudzovanom prípade postupoval podľa ústavného súladného výkladu a aplikácie zákonného ustanovenia o mimoriadnom dovolaní a skúmal, či nápravu nezákonného stavu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Z obsahu spisu vyplýva , že mimoriadne dovolanie bolo generálnym prokurátorom podané podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. **z dôvodu, že rozhodnutia súdu prvostupňového aj odvolacieho spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.,** a to v otázke spočívajúci v tom, že prejednávané zmenky sú s poukazom na § 75 bod 2 Zákona č. 191/1950 Sb. Zmenkového a šekového (ďalej len „ZZŠ“) neplatné, lebo neobsahujú konečné určenie zmenkovej sumy. Jej neurčitosť podľa súdov spôsobuje pripojené vyjadrenie „zvýšená o prislúchajúce úroky, pričom úroková sadzba je zložená z nákladov E.E. na získané zdroje a rizikovej prirážky vo výške 1 %, resp. pri niektorých zmenkách je riziková prirážka 1,2 %“. Obidva sudy spôsob určenia konečnej zmenkovej sumy, akým to urobili sporové strany považovali za neplatný právny úkon podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Generálny prokurátor uvedený právny záver súdov o posúdení predložených zmienok ako neplatných nepovažoval za správny. Je toho názoru, že aj za predpokladu, že by predmetná úroková doložka aj bola považovaná za nedostatočné uvedenie úrokovej miery, platí táto doložka za nenapísanú, avšak zmenka zostáva platnou. Predmetom mimoriadneho dovolania je posúdenie otázky úrokovej doložky v súvislosti s platnosťou alebo neplatnosťou predložených zmienok. Je toho názoru , že aj keby si sudy osvojili názor, že úroková doložka a zmenková suma sú vzájomne prepojené a teda neurčitosť úrokovej doložky môže mať vplyv na výšku zmenkovej sumy, mali žalobcovi priznať najnižšiu možnú určitú sumu, t. j. zmenkovú sumu bez úrokov (§ 6 ods. 2 ZZŠ).

Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s aplikáciou predmetných ustanovení § 243e ods. 1 a § 243f ods. 1 O. s. p. a ich ústavne komfortným výkladom majúci na pamäti judikatúru ESLP dospel vo svojom náleze zo dňa 02. júla 2014 č. III. ÚS 357/2013-33 k záveru, že pokiaľ zákonodarca odvodzuje prípustnosť mimoriadneho dovolania z porušenia zákona s odkazom na ustanovenie § 243f O. s. p., kde bližšie konkretizuje možné dôvody, medzi ktoré zaradil aj nesprávne právne posúdenie veci, tak potom v prípade podania mimoriadneho dovolania práve z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je potrebné pod porušením zákona rozumieť také porušenie procesného práva - zákona, ktoré v konečnom dôsledku znamená zároveň aj nesprávne právne posúdenie (či už hmotnoprávneho alebo prípadne procesného charakteru). K takémuto interpretačnému záveru dospel ústavný súd v spojitosti s kumulatívnym predpokladom prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktorý stanovuje podmienku, ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. V opačnom prípade, ak by nesprávne právne posúdenie bolo spájané výlučne s porušením hmotnoprávnych ustanovení zákona (ktoréhokoľvek), tak by de facto, v takmer každom prípade bolo možné napadnúť právoplatne rozhodnutú vec týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, čím by sa tento mimoriadny opravný prostriedok dostal na úroveň „ďalšieho“ odvolania a bolo by len na svoj vôli generálneho prokurátora, do ktorej právoplatne skončenej veci zasiahne podaním mimoriadneho dovolania s odvolaním sa na nesprávne právne posúdenie veci. Takýto výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku by vo svojich dôsledkoch znamenal porušenie minimálne základného práva na súdnu ochranu jedného z účastníkov konania, rovnosti účastníkov konania, zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, a to treťou stranou, odlišnou od účastníkov konania, ktorá nepatrí do súdnej moci, čo opodstatnene vyvoláva otázky, či ide o prípustné legitímne zasahovanie do nezávislosti súdov a súdnej moci ako takej. Ústavný súd v tomto svojom rozhodnutí poukázal tiež na judikatúru ESLP, z ktorej vyplýva, že samotná okolnosť (možnosť) existencie dvoch rôznych právnych názorov na vec nie je dostatočným dôvodom opätovného rozhodovania vo veci. Dospel k záveru, že ustanovenie § 243e O. s. p. je potrebné vykladať reštriktívne a pod porušením zákona v prípade dôvodu vyjadreného v § 243f ods. 1 O. s. p. (nesprávne právne posúdenie) je potrebné predovšetkým rozumieť závažné porušenie zákona procesného charakteru, pretože v opačnom prípade by nebola splnená ďalšia podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania, a to požiadavka ochrany práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu.

Uvedený názor ústavného súdu vyslovený k prípustnosti mimoriadneho dovolania korešponduje s jeho predchádzajúcimi rozhodnutiami, v zmysle ktorých „ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním“ je prípustná len subsidiárne, t. j. len vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania využil všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov, najmä podaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov. Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti (viď napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. septembra 1996 sp. zn. PL. ÚS 43/95 a zo dňa 19. júla 2000 sp. zn. PL. ÚS 57/99).

V tejto súvislosti bolo prijaté aj zjednocujúce stanovisko v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. marca 2015 č. k. PLz. ÚS 3/2015-22, v ktorom sa uvádza: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov“.

Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto stanovisku uviedol, že uplatnenie opravného prostriedku je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky priamo dostupné účastníkovi konania v prípade závažných pochybení na strane súdu, a to prostredníctvom niektorého z dovolacích dôvodov zakotvených v § 237 O. s. p.. Ak nejde o takéto závažné pochybenie konajúcich súdov, je uplatnenie mimoriadneho dovolania nezlučiteľné s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Rovnaká zásada platí aj pri posudzovaní riadnych opravných prostriedkov účastníkmi konania, ktoré môže účinne využiť v zmysle príslušných ustanovení O. s. p. na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov. V týchto prípadoch je potrebné rešpektovať zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje vlastné

pričinenie účastníkov o ochranu svojich práv, keď požaduje aby svoje procesné oprávnenie uplatňovali včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, teda dôsledne sledovali svoje subjektívne práva a robili také kroky v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozeniu a poškodeniu.

Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v rámci civilného konania je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosť a zásadná nezameniteľnosť.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd (napr. Abdullayev proti Rusku rozsudok z roku 2010). Právoplatnosť rozhodnutia súdu môže byť prelomená len výnimočne a výlučne iba za účelom zaistenia justičných omylov (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, nie však z dôvodu právnej čistoty (Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z 2009) alebo iného právneho názoru. ESLP tieto predpoklady prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov opätovne zdôraznil v rozhodnutiach z 9. júna 2015 vo veciach DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, s. r. o. proti Slovenskej republike a COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike.

Pre úplnosť je potrebné poukázať aj na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu číslo 36/2008, v ktorom sa konštatuje, že „snaha presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť konečného meritórneho rozhodnutia vyneseneho v Občianskom súdnom konaní, bez ohľadu na nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia je legitímna v okamihu, keď sa v konám alebo v rozhodnutí vyskytnú také pochybenia, ktoré sú v príkrom rozpore s ústavnými princípmi platiacimi v civilnom procese, pričom tieto pochybenia nie sú riešiteľné inak, než použitím mimoriadneho opravného prostriedku; majú charakter princípov narušenia spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku by znamenali odopretie práva na súdnu ochranu v duchu v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, v súvislosti aj s podstatným (závažným) porušením práv účastníkov konania, ktorých ťažisko je v článku 46 až 50

Ústavy Slovenskej republiky. Z toho vyplýva výnimočnosť použitia mimoriadneho opravného prostriedku a jeho aplikácia len vo veciach, v ktorých sa súdne rozhodnutie dostalo do rozporu s oprávnenými záujmami alebo právami účastníkov konania, ďalších osôb, ktoré sú priamo dotknuté obsahom výroku súdneho rozhodnutia, prípadne takými osobami, ktoré mali byť účastníkmi konania, ale z dôvodu pochybenia súdu sa nimi nestali.

Ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon a napriek ich uplatneniu nebol úspešný. V danom prípade žalobca ako účastník konania nevyčerpal všetky zákonom dovolené opravné prostriedky, ktoré mal k dispozícii a ktoré sám mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Žalobca dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nepodal.

V spornom prípade dôvody mimoriadneho dovolania neobsahovali žiadne osobitné a presvedčivé okolnosti odôvodňujúce zrušenie právoplatných rozhodnutí. Generálny prokurátor neuviedol žiadne závažné procesné pochybenia súdov alebo exces, v dôsledku ktorých by bol opodstatnený odklon od zachovania princípu právnej istoty. Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k závažnému porušeniu procesného postupu súdov, v dôsledku ktorého by súdy vyslovili nesprávny právny záver, a preto mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd podľa § 243e ods. 1 O. s. p., v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p., § 243b ods. 5 O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. mimoriadne dovolanie **o d m i e t o l .**

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania a ktorý úspech nemal. (§ 148a ods. 2 O. s. p.) Dovolací súd žalovanému priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) v sume 6 256,62 eur tak ako si to uplatnil v písomnom

vyjadrení k podanému dovolaniu (hodnota právneho úkonu v sume 5 205,46 eur, k tomu paušálna náhrada výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a uplatnená DPH).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. septembra 2015

JUDr. Alena Prieelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Antónia Savarová